XIX. évf. 1932 június 6. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN, ESPERES.
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.
A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4. Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

EVANGÉLIKUS TEOLÓGUSOK OTTHONA KÖNYVTÁRA SOPRON.

Hudson Taylor.

Május 21.-én mult száz esztendeje annak, hogy 1832-ben megszületett Angolország Barnsley nevű bányavárosában Hudson Taylor, a kínai belföldi misszió megkezdője és úttörő munkása. Olyan családban nőtt fel, ahol a vallás napi táplálék és éltető levegő volt. Ugy látszik azonban korán rossz társaságba került, mert — mint írja — tizenhat éves korában elhatározta, hogy a vallásnak, mint „teljes hiábavalóság"-nak még a gondolatát is kiveti a szívéből. Attól fogva makacsul kerülte a templomot. De az Isten Lelke mégis erősebb volt, mint az ő makacssága. Egy szombati napon egyedül lévén otthon, inkább csak unalomból, mint lelki éhségérzetből kezébe vett és olvasni kezdett egy vallásos tárgyu könyvet. A könyv üzenete azonban annyira szívén találta, hogy attól fogva egészen megfordult az élete s a fiatal fiú amilyen szenvedélyességgel fordult előbb szembe a vallással, ép oly szenvedélyességgel határozta most el azt, hogy egész életét az Istennek szenteli. Édesanyja, aki szüntelenül imáival ostromolta fiáért az eget, azon a nevezetes délutánon 100 kilométernyi messzeségben volt a fiától, de akkor is imádkozott a fiáért s — mint később elmondotta — teljes bizonysággal megérezte, hogy most hallgatta meg Isten az imáját.

Tizennyolc éves korában elhatározta, hogy Kínába megy misszionáriusnak. Kapott valakitől egy kínai nyelvű Lukács evangéliomát, amelyet az anyanyelvén irott Lukács evangélioma szövegével összehasonlítva olyan szorgalmasan tanulmányozott, hogy egyket hét alatt szótár nélkül 500 kínai betűalakzatot tanult meg. Mindig jobban megerősödött benne a gondolat, hogy őt Kínába hivja az Úr. Kína akkor még pogány terület, töretlen ugar volt. Mikor ismerősei szándéka veszedelmes voltára figyelmeztették, igy felelt: „Isten az én bátorságom, egyedül Ő; rajta kívül semmire sincs szükségem".

Hatalmas akaraterővel elsajátította a kínai nyelvet, legyőzött minden akadályt, amely övéi féltésében, ellenségei gáncsolódásában jelentkezett számára és 1853. szeptember 19.-én hajóra szállt Kína felé. Bizonnyal az isteni gondviselés akarta úgy, hogy a Brit- és Külföldi Bibliatársulat sajtóját ugyanazon a napon hagyta el egymillió darab kínai Ujtestámentom, hogy a Hudson Taylor munkája nyomán Kínában feltáruló lélekbarázdák számára készen álljon az Ige vetőmagva.

Odakünn is temérdek nehézséggel kellett megküzdenie. Ha nehéz dolog a keményre taposott őszi ugar feltörése, magvetés számára való szétporlasztó megmunkálása, még százszorta nehezebb százados bűnöktől érzéketlenre tapodott pogány lelket megmunkálni. Hónapokig fáradt, évekig prédikált anélkül, hogy munkájának meglátszó eredménye lett volna. Sokszor telegyüjtötte lakását kínaiakkal s míg ő átszellemült arccal, önfeledten hirdette nekik az evangéliumot, hallgatói addig alaposan meglopkodták. S ő mégis dolgozott tovább csüggedetlen kitartással. Hűséges segítője volt néki a felesége.

Ugy halt meg, hogy hosszú maghintő fáradozása nyomán csak gyérnövésű vetés fakadt. De mindegyik vetésszál egy-egy mustárpalánta volt, amelyből idővel a kínai keresztyénségnek megannyi derék fája növekedett.

Ha manapság annyi bizakodó reménységgel nézzük a szépen bontakozó kínai keresztyénséget, gondoljunk hálás szívvel arra, hogy ez mind annak a missziói munkának a kivirágzása, amelynek megindítóját Hudson Taylor személyében ezelőtt száz évvel teremtette meg az Isten.

Afrikai mártirok.

Véremet adtam érted,
Te mit teszel értem?

Mtesa király halála után szörnyű üldözés ideje következett el Uganda bennszülött keresztyéneire. Először csak azok közül vetettek fogságba egyeseket, akik már meg voltak keresztelve, de Mwanga király nemsokára mindazokat elfogatta, akik keresztyén oktatásra jártak és sokakat azonnal megöletett közülük.

Két ifjút vittek a király elé. Legyőzhetetlen dühében dárdával támadt az egyikre és mély sebet ejtett rajta, aztán megparancsolta, hogy vigyék el és rögtön öljék meg. Aztán a másikhoz fordult és így kiáltott szenvedélytől remegő hangon: „Te is jársz a keresztyének iskolájába?“ — „Járok.“ — hangzott a bátor válasz. „Majd megtanítlak én az iskolába járásra!“ — kiáltott a bősz király s addig verte a dárda fanyelével, mígcsak az el nem törött.

Egy másik keresztyén, akinek ingadozása előzőleg gyakran megszomorította a misszionáriusokat, értesülve társai szörnyű sorsáról; bátran elment a királyi udvarba. Amikor azt kérdezték tőle, nem rejteget-e magánál keresztyéneket, így válaszolt: „Én magam is keresztyén vagyok“ és nyugodtan ment a fogságba.

Walukaga, a király kovácsa, rendkívül tehetséges ember volt. Mackay misszionárius gyakran dolgozott vele együtt a király számára, de csak akkor kezdett neki a keresztyén tanról és a Krisztusban való hitről beszélni, amikor már jó barátok lettek. Walukaga előtt föltárult a kijelentés s vele valami mindent fölülmuló reménység: „Hogy nem szólt nekem semmit ezekről a jó dolgok-

ról, amikor együtt dolgoztunk?" — mondta szinte szemrehányólag Mackaynak. Mikor rájöttek, hogy keresztyén, az ő házát is megrohanták. Okos és hű felesége, Hanna, elmenekült a többi házbeliekkel együtt, ő azonban ott maradt és el engedte fogatni magát s nyugodtan ment a fogságba. Hatalmas máglyát készítettek neki és harminc hűséges társának. Megkötözték őket, meggyújtották a máglyát és nemsokára emésztő tűz vette körül a szenteknek ezt a csapatát, akikre nem volt méltó a világ. Utolsó leheletükig buzdították üldözőiket a Jézus Krisztusban való hitre.

A bennszülöttek kerülték a missziói állomást, de egy öreg törzsfőnök egy csomó gyermeket küldött oda, hogy a misszionárius oltsa be őket. Egy Kiwobe nevű fiú vezette őket, aki egy bennszülött tanítónál teljesen megtanult olvasni. Mialatt Mackay a gyermekeket oltotta, Kiwobe odament hozzá és így szólt: „Szeretnék megkeresztelkedni". Kívánsága igen meglepte Mackay misszionáriust, mivel tudta, hogy tanítóját, Munyagát kevéssel azelőtt ölték meg. „Tudod-e mit kívánsz?" — kérdezte a fiút. „Tudom". „Ha keresztyénnek vallod magad, megölnek". „Azt is tudom", — felelt határozottan a fiú. „De vajjon, ha csakugyan megkérdezik tőled, nem vagy-e a növendékünk, nem tagadod-e le, hogy az vagy?" — „Nem tagadom le. Bevallom", — hangzott harmadszor is a gyermek elszánt felelete.

A misszionáriusok méltónak találták a keresztségre, hiszen olvasni is jól tudott és a keresztyén tanban is igen tájékozott volt. A keresztségben a Sámuel nevet kapta.

Idő multán magas tisztségre jutott a király szolgálatában. Megbízták, hogy szedje be Busongárában a királynak járó adót. Távolléte idején ismét keresztyénüldözés tört ki és a király csak visszatérésére várt, hogy megölesse. Hazafelé menet ért el hozzá keresztyén testvérei meggyilkolásának és a rá váró halálnak a híre. Egyszer korán reggel halk kopogtatásra ébredtek a misszionáriusok. Mikor kimentek, Sámuelt találták ott néhány társával együtt. Elmondta, hogy tanácsot kérni jött, mivel barátai menekülésre akarják szorítani, ő azonban ezt nem teheti, mivel a király szolgálatában áll és végre kell hajtania megbizatását. A misszionáriusok azt mondták, olyan aljas gyilkosnak nem kell engedelmeskednie. Ugy látszik, nem gondoltak erre az igére: „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak". (Róm. 13. 1/a.) Sámuelnek azonban eszébe jutott ez az ige. Egy ideig nyugtalanul és zavartalanul ült a földön, de egyszerre csak fölállott és így szólt: „Teljesítenem kell megbizatásomat". A többiek el akarták téríteni szándékától, de ő szilárd maradt és az egyik misszionárius is igazat adott neki. Még imádkoztak együtt, aztán elváltak abban a meggyőződésben, hogy e földön nem látják viszont egymást. Néhány nappal később mégis megjelent barátainak nagy örömére és elbeszélte, hogy bátran bement a király udvarába, akinek be kellett szolgáltatnia az összeszedett pénzt. Ott letette terhét s ismét útnak eredt. Arra a kérdésre: „Ugy-e futottál, amikor kikerültél az udvarból?", azt fe-

lelte: „Akkor mindjárt észrevettek volna. Ameddig láthattak, addig egész lassan mentem, csak azután eredtem futásnak".

Isten csodát tett: megőrizte gyermekét. Nem lehet-e mindannyiunk számára példa ennek a néger fiúnak hite, hűsége és szeretete, amely inkább életének kockáratételére indította, mintsemhogy engedetlenné váljék földi föllebbvalójával szemben? — Kedves olvasóm, te mennyire becsülöd az Üdvözítőt?

Németből fordította: *Lindtner Attila.*

Nem messze Isten országától.

Az Úr Jézus egyszer beszélgetést folytatott egy írástudóval Isten törvényének a legnagyobb parancsolatáról. Az írástudó közben olyan értelmes feleletet adott, hogy az Úr Jézus így szólhatott hozzá: „Nem vagy messze Isten országától". Bizonyára ma is így szól nem egy pogányhoz és mohamedánhoz, akik keresik Istent és az ő igazságát. Sokszor már egészen közel vannak az ilyenek az igazsághoz, maguktól azonban mégsem tudják megtalálni. Valakinek oda kell mennie hozzájuk és segítségükre lenni. Olyan emberhez hasonlítanak, akit a folyó rohanó árja közvetlenül a part mellé sodor. Mindenképen igyekszik elérni a partot, de nem képes rá. Ekkor egy erős kéz feléje nyúl a partról. Ha meg tudja ragadni ezt a kezet s az kivonhatja a szárazföldre, mentve van.

Amikor a Lipcsei Misszió első bennszülött evangélistái helyet kerestek az afrikai Mazáiországban, hogy missziói munkát kezdhessenek fekete honfitársaik közt, egy mohamedán arusa férfi ajánlotta föl a maga elárusító bódéjában levő két csöpp vendégszobácskát számukra. A misszionáriusnak arra a kérdésére, mennyi haszonbért kíván értük, azt felelte: semennyit. „De számba vetted-e, hogy ez a két ember esetleg hónapokon át itt marad nálad?" — tudakolta a misszionárius. A mohamedán arca elkomolyodott: „Kérlek, ne akarj pénzt rámtukmálni! Hiszen ti nem folytattok kereskedést, nem földi haszonért dolgoztok, hanem Isten munkájában forgolódtok. Nem fogadnék el tőletek semmi fizetést, ha tisztára egy esztendeig itt maradnak is az embereid. Hiszen nem többet ér Isten áldása a föld minden gazdaságánál?"

Erre persze hálásan elfogadta a misszionárius a barátságos ajánlatot. Amikor jobban szemügyre vette a két szobácskát, szemébe ötlött, hogy az ajtókon nincs zár. Szóvá tette a dolgot. „Mazaiországban nincs szükség zárra. Itt nincsenek tolvajok. Aki megpróbálna erre vetemedni, azt menten kiközösítenék a törzsből".

Nem gondoljátok-e, hogy az Úr Jézus ennek a mohamedánnak is, aki Isten követeit ilyen vendégszeretettel befogadta, meg a mazaiknak is, akik nem tűrnek tolvajt maguk között, azt mondaná: „Nem vagytok messze Isten országától?"

Milyen szép lesz, ha ezek az emberek majd eljutnak egyszer Jézusnak a teljes megismerésére!

„Készen vagy-e

arra a munkára, amelyre én elhivtalak téged?" — Nem, Uram, én már itt szóba sem jöhetek." — „Ha egészen Reám bizod magad és nem gyötrődsz miatta, Én a kezembe veszem ügyedet!" — „Uram, megteszem, a Te szavadra." — Úgy látszott, hogy az élet, a békesség és a nyugalom vett birtokába engem, — Krisztus maga... Én ezért nem tettem semmit csak egyszerüen elfogadtam." (Stanley Jones: „Krisztus India országutján" cimü könyvéből.)

Egyéni, családi, iskolai, templomi s egyéb imádkozásaink alkalmával gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát! 1. Azért, hogy az Ur, az Ő kijelentéseit rendkivüli mértékben ujitja fel korunk számára, hogy a Szentháromság teljes hatalmát lássuk s minden áldásaiban részesüljünk.

2. Hogy a misszió ügyéért rendszeresen imádkozó magyar evangélikusok serege Kunszt Irén körutja folytán is növekedett.

3. Hogy a lelki ébredés ügyét mindtöbben a legsürgősebb ügynek tekintik s ebben a külmisszió utján is sokat várnak.

Imádkozzunk! 1. Azért, hogy az Ur Keresztjénél való megujulásban folyton gyakoroljuk magunkat — az Ő Szentlelke inditása és segitése mellett.

2. Hogy az Isten országa vezető munkásaira nálunk és az egész világon az Ur jobban kitölthesse a szerinte való egységnek a Lelkét.

3. A Kina Belföldi Misszióért, hogy annak keretébe, — ha az Ur is ugy akarja, be tudjon fonódni egy szállal a mi külmissziói szolgálatunk is.

A misszióra való megemlékezésre különöskép szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. A junius 14.-i megemlékezés alapigéje a 22. Zsoltár 29. verse.

HIREK.

Még sokan nem küldték be előfizetésüket. Nagyon kérjük olvasóinkat, küldjék be az amúgy is alacsonyra szabott előfizetési díjat, hogy a nyomdaszámlák kifizetésében fennakadás ne legyen.

Kunszt Irén missziói körutjának második fele Szarvassal kezdődött, ahol a nemrég alakult Misszió Egyesület nagyon szép vallásos estét rendezett. Kelló Gusztáv lelkész tartott megnyitót. A protestáns leánykar Granahan énekét: „Im messze távol" adta elő. Borgulya Endre tanitó zongorakisérete mellett Ribárszky János volt repülő tiszt játszott gordonkán. Vasárnapi iskolás növendékek Bauer Ilona: „A gyűjtési verseny" c. jelenetét adták elő. Nagyon kedves volt, amikor Saigi Gabriella elszavalta Muraközy Gyulának Péter cimü költeményét, amely egy kínai fiú megtérését mondja el meghatóan. Ez a fiu itt Magyarországon tért meg Kunszt Irén munkája gyümölcseképen. A befejező imát Krón Ferenc lelkész mondotta. Az összejövetel külön nyomtatott meghivója az egyházi diszterembe szólt, de annyian jöttek, hogy a hatalmas templomban kellett megtartani Kunszt Irénnek az előadást. Egyik legmeginditóbb hatása Kunszt Irén ottlétének az volt, hogy Lányi Hermin és Anna urnők vezetése alatt levő vasárnapi iskolás gyermekek szintén misszió egyesületet alakitottak. Nagyon jó volt, hogy Kunszt Irén, a volt tanítónő, előadást tarthatott a tanítónőképző intézetben is. A perselypénz Szarvason volt a legnagyobb: 65 P. 50 fillér.

Orosházán különösen Kovács Andor esperes fáradozott sokat a siker érdekében. Perselypénz 48.53 P. volt. Kardoskut, mint tanyai gyülekezet azért volt kedves a misszionáriusnőnek, mert kicsiségében egy kínai missziói külállomás képére emlékeztette. Tótkomlóson az ifjusági egyesület rendezte az összejövetelt. Ugyancsak nagyszabásu ünnepély volt Salgótarjánban, ahol az előkelő közönség nagy számmal töltötte meg a templomot. Perselypénz 61 P. Programmon kivül jutott el Kunszt Irén Aszódra a leánynevelő intézetbe s Monorra, ahol Imreh Sámuel lelkész verset irt az ő köszöntésére s ahol még különösen Benzing István gyül. gondnok buzgólkodott a siker érdekében. Budapesten ápr. 26-án tartotta utolsó két előadását. Az egyiket az Ev. Leánykollégiumban, a másikat a fasori gyülekezetben. Utóbbi helyen a vetitett képes előadás után Kemény Lajos esperes vonta le az előadás tanulságait azzal a kedves igérettel, hogy ezután itt is egy kis bibliás sereg jobban szivére veszi a misszió szent ügyét. A körutban ápril 30. és és május 1-én, Soltvadkert és Kiskőrös voltak az utolsó állomások.

Bucsuzásul Misszióegyesületünk május 3-án rendezett szeretetvendégséget a Ker. Ifjusági Egyesület helyiségében. A bensőséges összejövetelen 40-en voltak. Beszámolóját Kunszt Irén azzal kezdte, hogy amikor a csangsai ébredésért már hosszan imádkoztak, egy utja alkalmával nagy vihar tört ki. Minden arról beszélt, hogy erre az utra ép az ébredés érdekében nagy szükség volna. Háromszor, négyszer imádkozott és kérte az Urat, hogy szüntesse meg a vihart, de a vihar még nagyobb lett. Felnyitva bibliáját II. Kor. 12, 9-et találta: „Elég neked az én kegyelmem, az én erőm erőtlenség által végeztetik el". Ezen megnyugodott. A vihar rettenetes pusztitást végzett. A missziói házakat is egészen elsöpörte, de pár nappal később 10 férfi jelentkezett a keresztségre szóló előkészitésre. Azután harmincan, negyvenen s ma már több, mint 1000 hivő keresztyén van Csangsában. Egy meg nem hallgatott imádságon keresztül hallgatta meg Isten az ébredésért való imádkozást. Csangsa lakóit ugyanis a pusztitó vihar utján rázta fel Isten.

Hálával mutatott rá Kunszt Irén, hogy ma már Magyarországon is mennyire látszik az ébredésért való imádkozás. Ha a képet összehasonlítja az akkorival, amikor ő a misszióba készült, — igen nagy a különbség. Akkor még alig akadt valaki, aki megértette volna, hogy ő a misszióba készül s ma boldogan látja, hogy a magyar ev. egyházban is mennyire megmozdultak a szivek az Urnak ezen felette fontos ügyéért. Örül, hogy útjában talált olyanokat, akik komolyan készülnek a külmissziói munkára. Csak legyünk kitartók az imádkozásban s bizzunk mindent az Úrra engedelmes szivvel. Kérte, hogy imádságainkban emlékezzünk meg róla. A napokban kapta az értesitést, hogy hajójegyét már megváltották. Szeptember 13.-án fog indulni Genuából. Ez lesz harmadik kiutazása Kinába.

A Misszióegyesület részéről dr. Molnár Gyula táblabiró, elnök fejezte ki háláját az ápr. 2.-től május 3.-ig tartó körútért. Szinte mindennap más helyen beszélt, 31 nap alatt 31 helyen, köztük 25 vidéki helyen. Több gyülekezetben a gyülekezeti estélyen kivül vasárnapi iskolásokhoz, nőegyleti és ifjusági összejövetelekhez is szólt, vezető egyéniségeket és betegeket látogatott. Nagy hálára indító, hogy a perselyek és adományok összege meghaladta a 700 pengőt.

A búcsúösszejövetelen újból szó volt, hogy mit tehetnénk a kinai misszióért. Rimár Jenő és Gáncs Aladár hozzászólása után mindjobban kibontakozott a gondolat, hogy egy Kunszt Irénnel dolgozó munkás eltartása nemsokára lehetővé lesz. Befejezésül dr. Molnár Gyula helyezte szivére a tagoknak, hogy mily fontos a lelki közösségbe való összeforrás, ha azt akarjuk, hogy az Úr felhasználhasson bennünket a külmisszióban. Koczogh András tanár, a ref. Missziói Szövetség elnöke mondta a záró imát. Azután még elénekeltük: „Isten velünk viszontlátásra..." s „Maradj meg kegyelmeddel" című énekeket.

Kunszt Irén május 4.-én délután utazott Mainzba, hogy részt vegyen az ottani áldozócsütörtöki missziói ünnepségeken. A búcsúzásnál egyesületünknek adományozta azt az egy pár kinai bársonycipőt, amelyet útjában mindenütt meghordozott. Kifejezte háláját újból, hogy körútja milyen szépen volt megrendezve s hogy mindenütt olyan kedvességgel és gyengéd szeretettel fogadták. Fil. 1, 6.

Budapesti tagjaink május 10.-i összejövetelén Gáncs Aladár tartott előadást a „Krisztus India Országútján" című angol mű tanulságairól. Az előadást a június 14.-i összejövetelen folytatja. Részletesebb ismertetését akkorra hagyjuk. A bibliamagyarázatot Németh Károly esperes, egyesületi elnök tartotta János 14, 12. és a 118. Zsolt. 27. verse alapján. Lelki életünk és munkánk akkor folyik helyes mederben, ha tudjuk, hogy minden, Isten-megtalálás, megtérés, újjászületés, megmentetés, új élet és szolgálat magából az Istenből indul ki s biztositékait csak Tőle kaphatja. Amig csak mi keressük az Istent, addig nem találhatjuk meg. Az önmegtagadással együtt jár, hogy nem az ember keresi az Istent, hanem aláveti magát annak a kereső munkának, amellyel Isten keresi őt. Meg tudunk győződni arról, hogy Isten keres minket s ezáltal szabadulunk meg az istenkeresés kétségbeejtő tusáitól. Luk. 19, 10.

Az összejövetel végén dr. Molnár

Gyula elnök szólt. Bejelentette, hogy havi óráinkat a nyári hónapokban is megtartjuk, de személyre szóló meghivókat az októberi összejövetelig nem küldünk. Üdvözölte Kréth Sarolta úrnőt, aki Szekszárdon külmissziói munkánk kiépítését — az ottani lelkésszel együtt — nagyon szívén hordja s a missziói imaórák bevezetésén fáradozik.

Kunszt Iréntől üdvözlet jött május 6.-ról a Mainzból Liebenzell felé vivő útból. „Igen kedves emlék lesz ez a körút, — irja nálunk tett körútjára célozva, — amennyiben láttam, hogy az ev. egyházban is ébredez a külmisszió iránti felelősségérzet és tudom, hogy az akarásból cselekvés is lesz". II. Kor. 8, 10. és 9, 18.

A budapesti ev. leánykollégium április 17.-i összejövetelén Rimár Irma VII. oszt. növendék ismertette az egyesületünk kiadásában a külmisszióról megjelent füzetet. Ugyanitt Kunszt Irén előadása egy érettségire készülő leányra úgy hatott, hogy bár eddig még a miszió nevét sem szerette hallani, szülei elé azzal a kéréssel állt, engedjék őt kimenni a miszszióba.

Nyári konferenciát rendez Miszszióegyesületünk Sárszentlőrincen a helyi gyülekezettel, valamint a Harangszó és Evangélikusok Lapja munkatárs-gárdájával karöltve aug. 2—4. napjain. A konferencián a prezbiter-nevelés és a sajtó-ügy után jön szóba a külmisszió. A külmisszió napján, aug. 4.-én a következő előadások hangzanak el: A külmisszió és a gyülekezeti ébredés; Dr. Br. Podmaniczky Pál theol. dékán. A külmisszió kiépítése: a) A gyermekek gyülekezetében; Borgulya Endre szarvasi és Nitschinger Pál pápai igazgató-tanítók. b) Az ifjak gyülekezetében; Erőss Sándor Ker. Ifj. Egyesületi lelkész-titkár. c) A felnőttek gyülekezetében: Városon és falun; Kelló Gusztáv szarvasi és Rátz Sándor meszleni lelkész. A konferencia teljes programmját és egyéb tudnivalóit a Harangszó és Evangélikusok Lapja legközelebbi számai hozzák. Az ébredés ügyét szolgáló konferenciára minden olvasónkat legyen szabad e helyen szeretettel meghivni. Névre szóló meghivók nem mennek.

Közgyülésünk október 9.-én lesz Szarvason egy 3 napos külmissziói konferencia központjában.

Mivel tehetünk mi szolgálatot a misszió szent ügyének? Ha misszionáriusok mindenüket, önmagukat tették oda az Úr oltárára, kettőt mi is megtehetünk, hogy egyfelől imádságainkkal támogatjuk őket; másfelől, hogy ellátásukhoz tehetségünk szerint fillereinkkel, vagy pengőinkkel hozzájárulunk. A tiszaföldvári ezer lelkes gyülekezet 128 P-t adott össze az 1931. évben a külmisszió céljaira. Ez az összeg perselyekből, sorsolásból és a missziói est jövedelméből tevődött össze.

A szolgálatnak több olyan módja van, amellyel a missziónak hasznot, önönmagunknak pedig állandó örömöt szerzünk. Családi otthonunkban elhelyezünk egy külön erre a célra készült perselyt s ha öröm ér, hálából, ha bánat emészt, hogy könnyebb legyen elviselnünk, belédobunk egy-egy pénzdarabot. Nemrég olvastam, hogy egy hölgy nagyon félt attól, hogy nemsokára egy háztartásban kell élnie a vejével. Mikor ráeszmélt, hogy veje derék ember, efeletti örömében 50 P-őt adott a pogánymisszió céljaira. Akadhat olyan kerttulajdonos, aki így szól: én ezt a gyümölcsfát, minden termésével a külmisszió céljaira ajánlom fel. Az sem elvetendő gondolat, ha egy háziasszony a tyúkjai közül egyet, vagy kettőt a „misszió tyúkjának" nevez ki. Gyermekek használt bélyegeket gyűjtenek s azt küldik be a misszió vezetőségének. Ez is hoz a konyhára egy pár fillér jövedelmet. Igy aztán cseppenként a hordó is megtelik. A misszionáriusok pedig örvendve végezhetik szent hivatásukat, a pogányok tanítását, mert tudják és érzik, hogy az itthonmaradottak imádságukkal és filléreikkel támogatják őket.

Az áldozócsütörtök hetében tartott külmissziói áldozati hétnek nálunk is volt gyümölcse. Két szinültig s egy háromnegyed részben megtelt perselyt kaptunk a budapesti május 10.-i összejövetel résztvevőitől. Az egyik perselyt egy II. elemista kislány adta át.

Adományok. Lakatos Emil reálgimn. I. o. tan. Ceglédről bélyegeket küldött a Missziói Egyesületnek. A bélyegek mintaszerű gonddal le is voltak áztatva. — Polgár Mihály Bobáról 1.50 P-t küldött a Missziói Lapok fenntartására. Hálás köszönet!

Döbrössy Lajos ref. misszionárius lelkész, aki a valutanehézségek folytán hosszabb időt volt kénytelen itthon tölteni, Isten segítségével június folyamán újra kimegy Törökországba. Gondoljunk rá imáinkban s egyben arra is, hogy eljöhessen az idő, amikor mi is kivehetjük részünket a Balkán missziójából.

Ez év május 21.-én volt 100 éve annak, hogy Hudson Taylor, a Kína-Belföldi Misszió megalapítója megszületett. A Kínai-Belföldi Misszió azért is érdekelhet bennünket, mert annak keretében dolgozik Kunszt Irén testvérünk.

Goethe és a misszió. Általában nem ösmeretes, hogy Goethe foglalkozott a misszióval. A „Christliche Welt" 1930. évi 20. számában érdekes megjegyzés van a misszióhoz való viszonyáról. Egy tudós nemrégen átnézte Goethe könyvtárát theológiai művek szempontjából. Naplójából és egyéb nyilatkozataiból megállapította, hogy Goethe theológiai könyvtárában nagy helyet foglaltak el a hallei Keletindiai Miszió jelentései. 1770—1830-ig hiánytalanul megvannak és Goethe ezeket a missziói jelentéseket szabályszerűen és nagy érdeklődéssel olvasta. Az 1806-ban ezt írja: „A magasabb erkölcsi vallásosságban való részvételre Daub és Creuzer tanulmányai hivtak föl, nem kevésbbé a hallei missziói jelentések 72. füzete, amelyet, éppúgy mint az előbbieket, dr. Knapp jóindulatának köszöntem. Ő meggyőződött, hogy az erkölcsi érzésnek vallásos eszközökkel való terjesztésében őszintén részt veszek, már évek óta ezért küldte meg az ezen élő intézmény áldott előrehaladásáról szóló tudósításokat". 1816. július 17.-én ezt jegyezte fel: „Este Meyer udvari tanácsossal a missziói jelentések 66. füzetét olvastam"; 1821. december 19.-én: „Éjjel olvastam a mai jelentést"; 1828. augusztus 11.-én: Olvastam a keletindiai evangélikus missziói társulatok újabb eseményeiről szóló 75. tudósítást, amit még Niemeyer írt alá, halála után pedig dr. Jacobs továbbított".

A lipcsei misszió területéről dr. Warneck János jelentésében azt olvassuk, hogy Szumatra szigetén két ellenség áll szemben a batakok közt folyó ev. munkával: a támadó szellemű izlam és a katholicizmus. A szigeten egymillió batak él, ezek negyed része keresztyén. Jávában theológiai főiskola létesült bennszülött lelkészek kiképzésére. „Batakföldön még ezrek várnak az evangéliumra. Mikor vihetjük el nekik?" Ezen ébresztő kérdéssel záródik a jelentés.

A bázeli misszió munkája nyomán keletkezett egyház az Aranyparton a maga 55.600 egyháztagjával, 41 bennszülött lelkészével, 600 vallástanítójával és tanítónőjével a legnagyobb protestáns egyház a wesleyanusok után Nyugat-Afrikában. 1917.-ben még csak 25.000 volt egyháztagjainak a száma. Tehát növekedése igen nagyarányú. Hartenstein missziói igazgató februárban tért vissza a missziói munkát fölülvizsgáló körútjáról s igen érdekes jelentésben számolt be ottani tapasztalatairól.

Vándor igehirdetők az Aranyparton. A bázeli misszionak az Aranyparton dolgozó misszionáriusai a jelenlegi helyzet érdekes jelensége gyanánt jelölik meg azt a tényt, hogy az annak rendje és módja szerint kiképzett és munkába állított bennszülött lelkipásztorok munkája több tekintetben hitelét veszti, viszont vándor igehirdetők egyre élénkebb munkásságot fejtenek ki. Egész sereg ilyen igehirdető jár-kel az országban. A tavaly elhunyt Harris próféta is ilyen volt. Sárga köpenyben, egy fakereszttel a kezükben, amelyet botnak is használnak, mennek helységről helységre, ajánlkoznak a lelkésznek vagy a tanítónak igehirdetésre, utcai prédikációkat tartanak s aztán folytatják útjukat. A misszionáriusoknak nem könnyű dolog velük szemben a helyes magatartást megtalálni. Egy misszionárius a következőket mondja erre nézve: „Láttam, hogy belső kényszer alatt nem tehetnek egyebet, minthogy prédikáljanak, s épen ezért hadat üzenni nekik annyi volna, mint Isten ellen hadakozni. Láttam azonban azokat a veszedelmeket is, amelyeket ez a mozgalom magában rejt. Nagyon közeli az a veszedelem, hogy túlságos szellemiségbe csap, vagy az emberek szenzáció-éhségének a szolgálatába szegődik. Így hát elhatároztam, hogy két ilyen igehirdetőt fölváltva magammal viszek evangelizáló útjaimra, hogy meg legyenek óva a tévútakra való téréstől.

Vitéz Szabó és Uzsaly könyvnyomdavállalata, Győr, Andrássy-út 24.